

„Nesem vám noviny...“ v tuto chvíli však ještě ne ty „z betlémské krajiny“, nýbrž z DCM. Milí čtenáři, držíte v rukou poslední Hromosvod roku 2008. Aby vám to nebylo líto a měli jste pod stromečkem co číst, přidali jsme pár stran a udělali dvojčíslo.

Jak dobře prožít a oslavit narozeniny Ježíše Krista? Na to budete muset přijít sami, ale nebojte, nenecháme vás v tom úplně namočené. Malou nápovědu najdete v rubrice Duchovní slovo. V těsném závěsu za ní vás čekají Informace plné nabídek a pozvánek. Takže žádné dlouhé rozhodování a hurá do toho!

A nyní pozor! To tu snad ještě nebylo! Celých 10 stran vašich reportáží! Přejeme krásné „počteníčko“! Z tohoto důvodu tentokrát přeskakujeme rubriku Otazníky života. Děkujeme za pochopení, i za tu „snůšku“ vašich příspěvků. Tomu říkám nebeská nadílka☺.

O tom, že slavíme Rok sv. Pavla, jsme si řekli už minule. Dnes se společně podíváme na život tohoto apoštola. A to na straně 16 a dále. V Portrétech osobností se dostáváme za hranice a děláme rozhovor s indickým arcibiskupem Most. Rev. Dr. Bernardem Morasem. Na poslední straně přání pro vás, milí čtenáři!

Do nového roku s čistým štítem a žádnými resty! **Roční předplatné činí 100 Kč.** Platbu můžete poukázat **na účet** Biskupství královéhradeckého u Raiffeisenbank a.s. v Hradci Králové číslo účtu: **1006010044/5500**, variabilní symbol: **21410**, specifický symbol: vaše **registrační číslo** (na adresním štítku vpravo nahoře, trojmístné číslo před lomítkem). Pokud již nemáte o odebírání občasníku zájem, sdělte nám tuto informaci. Děkujeme!

A to je, naši milí čtenáři, v tuto chvíli a pro tento rok opravdu vše. Děkujeme za vaši přízeň, spolupráci a modlitby. Dá-li Pán, tak na shledanou v r. 2009!

-čer-

Obsah dvojčísla 9–10:

Slovo redakce.....	2
Duchovní slovo.....	3
Informace.....	4
Reportáže.....	6
Rok sv. Pavla.....	12
Most. Rev. Dr. Bernard Moras....	14

Vánoční zamyšlení

Otvírám Bibli a čtu si vánoční příběh o narození Ježíše Krista. Kolikrát už jsem tento příběh za svůj život slyšela nebo četla. Tento jednoduchý příběh, který je významný pro celý svět. Proč se asi Ježíš narodil právě v chudé stáji na seně? Vždyť je to Spasitel, Kristus Pán, který by se měl narodit v bohatství a přepychu. Jemu však nejde o bohatství a slávu. Jde mu o pokoru, skromnost a srdce, které si uvědomuje, že je hříšné, ale pořád znovu a znovu se snaží připravovat svoji stáj pro jeho narození.

Vánoce nemají být o drahých dárčích a spoustě jídla, ale o dobrých vztazích mezi lidmi, radosti z maličkostí a touze přivítat Krista ve svém srdci. V tom srdci, které ač tolikrát zranilo, touží po odpuštění, jež narozený Kristus může dát.

Proto beru za kliku kostela a stavím se do řady lidí, kteří stejně jako já, chtějí mít tu svoji stáj pro Krista právě o těchto Vánocích připravenou, co možná nejkrásněji.

Maruška Adámková

Vánoční příběh

Malý chlapec zatukal na okno, ve kterém se svítilo. Otevřela mu mladá žena: „Co chceš?“ „Budu mít narozeniny, přišel jsem vás pozvat na oslavu.“ „Promiň, ale máme moc práce. Budou Vánoce a já nevím, kam dřív skočit,“ zněla odpověď.

Chlapec šel dál, zazvonil na sousední dveře. Na jeho pozvání uslyšel strohou odpověď: „Kdo jsi? Vůbec tě neznám. Oslava? Musím koupit hromadu dáreků k Vánocům, nemám čas na nějaké oslavy.“

Ani v dalších domech se mu nevedlo jinak. Všude měli spoustu práce a starostí, nikdo neměl čas se zastavit. „Škola! Tam jsou děti a ty jistě rády přijdou,“ napadlo chlapce. Zašel tedy do školy. Děti zrovna nacvičovaly koledy. „Nám, nám narodil se!“, neslo se chodbou a chlapec se potěšeně usmál. „Oslava narozenin? To zní zajímavě. A bude tam taky diskotéka? A hodně jídla a pití?“ Děti se předháněly v otázkách. „No..., to zrovna ne,“ zašeptal chlapec. „A co tam teda bude?“ vyhrkla udiveně jedna slečna. „Bude tam ticho, krásný zpěv a já. Budeme spolu a bude nám dobře. Můžeme si povídat o všem, o čem budete chtít. Vždyť to budou mé narozeniny. Bude to hezké, uvidíte.“ Děti se daly do smíchu: „Takovou oslavu si nech.“ A pokračovaly v nacvičování koled.

Chlapec šel se svěšenou hlavou pryč. Ještě zaslechl jednu učitelku, jak si stěžuje druhé: „Já bych ty Vánoce zrušila. Vůbec nestihám uklízet a péct, teď ještě ty nácviky s dětmi, doma nervy s manželem...“

Malému chlapci vyhrkly slzy. „Tak oni by Vánoce zrušili. Chtěli by zrušit moje narozeniny. A já se na ně vždycky tak těším. Mám pro lidi připraveno tolik obdarování, ale oni o ně nestojí.“ Smutně došel až k malé zasněžené chaloupce. „Tak ses opět vrátil s nepořízenou, Ježíši?“ uvítala jej stařenka. „Nic si z toho nedělej, tak budeme opět slavit spolu jen my dva. Oni at' si slaví „své“ Vánoce...“

„Je mi lidí líto. Honí se a přitom se těší, až budou svátky pryč. Kdyby přijali mé pozvání, stačilo by tak málo...“ „To jsou lidé. Chtějí si vše dělat po svém. Dělalí si život složitý, musí mít ve všem jasno, a přitom jim nedochází ani to základní - že bez tebe se pachtí marně.“

Přiblížil se konec roku a s ním i období adventu, tedy příprava na Oslavu. Zkus se zamyslet, co pro Tebe znamenají Vánoce. Co budeš slavit Ty? Přeji krásný zbytek roku!
autor neznámý

Nevíš která bije?

● Informace, aktuality ●

»» Večery mladých

Hradec Králové—16. 1. 2009, Hradec Králové, Taneční večer s Pepinovým kurzem etikety. Kontakt: Anežka Polívková, tel.: 608 433 141, e-mail: agnespv@seznam.cz.

Rychnov nad Kněžnou—23. 1. 2009, Častolovice. Začátek mší svatou v 17:00 hod. Kdo by měl problém s dopravou, at' se ozve na kontakt: Johanka Stejskalová, tel.: 776 713 880, e-mail: anyzka28@seznam.cz.

Jičín—23. 1. 2009, Kontakt: Jana Tauchmanová, tel.: 775 255 308, e-mail: jana.tau@seznam.cz.

»» Silvestr na Vesmíru

DCŽM Vesmír zve mladé lidi od 15-ti let na společně prožitý Silvestr v přátelském prostředí mezi vrstevníky. Program: zábava, modlitba, práce, sport. Příjezd možný od 27. 12. 2008. S sebou: spacák, přezůvky, teplé oblečení, popř. vánoční cukroví. Cena 150 Kč/den. Prosíme, hlase se předem! Kontakt: Jana Balcarová, tel.: 732 103 682, DCŽM Vesmír, Jedlová 266, 517 91 Deštné v Orlických horách, tel.: 494 663 140, e-mail: dczm.vesmir@tiscali.cz, www.vesmir.signaly.cz.

»» Jericho

Od **28. prosince do 3. ledna** jste zváni do Tuchoměřic na **duchovní cvičení**, které pořádá komunita Chemin Neuf. Program: půl dne ticha, půl dne společného programu. Jedinečná příležitost k novému začátku! Kontakt: Komunita Chemin Neuf, Apolinářská 10, Praha 2, www.chemi-neuf.cz, e-mail: mladez@chemin-neuf.cz.

»» Vánoční koledy

Vrchlabský chrámový sbor pod vedením Radka Hanuše zve všechny milovníky vánoční hudby na své koncerty **21. a 28. prosince 2008 v 19:00 hod. v kostele sv. Augustina ve Vrchlabí**. Repertoár: pásmo českých koled v úpravě K. Steckera, Koutníkova vánoční Pastorella a Česká mše vánoční Jakuba Jana Ryby.

»» Bigbítový vánoční koncert

Kutnohorská farní schola mládeže vytahuje paty ze své domoviny. O své muzikantské umění, v nedostatcích doplněné upřímným nadšením, by se chtěla podělit i s královéhradeckým publikem, a proto zve všechny shovívavé posluchače v neděli **4. ledna 2009 v 16:00 hod.** na vánoční koncert do kostela Nanebevzetí Panny Marie. Těšit se můžete na vánoční kytarovky, tradice či spirituály, ale i lidovky v úpravách, které jste možná ještě neslyšeli. A pokud ano, nic vám nebude bránit v tom, abyste si zazpívali s námi ☺. My se těšíme na vás!

»» SNB weekend

Víkend pro milovníky sněhu, svahu a snowboardu je tady! **Od 16. do 18. ledna** se na vás těší celý Vesmír. Vítání jsou VŠICHNI pokročilí i začátečníci. Pátek: 18:00 hod. nabídka mše svaté, začátek programu ve 20:00 hod. S sebou: spacák, přezůvky, snowboard, nadšené kamarády! Orientační cena: 150 Kč/den + něco na vlek. Více informací DCŽM Vesmír, tel. 494 663 140, e-mail: dczm.vesmir@tiscali.cz. Prosíme, hlase se předem.

»» Pololetní prázdniny

Nevíte, jak si odpočinout po půlročním usilovném snažení a vypětí ve školních lavicích? DCŽM Vesmír za tímto účelem otevírá dveře všem mladým školákům a studentům v době pololetních prázdnin: **od 30. ledna do 1. února 2009**. S sebou: spacák, přezůvky, teplé oblečení. Orientační cena: 150 Kč/den. Prosíme, hlase se předem: DCŽM Vesmír, Deštné v Orlických horách, tel.: 494 663 140, e-mail: dczm.vesmir@tiscali.cz, www.vesmir.signal.cz.

»» Vavříneček

Společenství Vavříneček zve všechny lidi dobré vůle a přátele tance na 6. ples Vavříneček, který se uskuteční **21. února 2009 v Jilemnici**. K tanci a poslechu zahraje kapela Allegro z Jičína. Kontakt: Jan Lukeš, tel.: 777 626 984, e-mail: jenda.lukes@centrum.cz.

»» Rebelové

Skautské středisko Proseč Vás srdečně zve na „PLES REBELOVÉ“, který se uskuteční **6. února 2009 v Proseči**. Začátek ve 20:00 hod. v Sokolovně. K tanci a poslechu hraje skupina MIX. Vstupné 75 Kč. Výtěžek z plesu bude věnován projektu Adopce na dálku. Tombola a občerstvení zajištěno. Informace: www.olojump.ic.cz, Lucie Šplíchalová, tel.: 602 302 054.

»» Chvála tancem, písní a životem

Komunita Chemin Neuf zve mladé lidi od 18-ti do 30-ti let na víkend pod názvem Chvála tancem, písní a životem v termínu **7. - 8. 2. 2009**. Víkend se uskuteční v Tuchoměřicích. Kontakt: Komunita Chemin Neuf, Apolinářská 10, Praha 2, www.chemin-neuf.cz, e-mail: mladez@chemin-neuf.cz.

Co nás nezabije, to nás utuží

• Reportáže •

Cetiletí

Půlrok s půlrokiem se sešel a na Vesmír zamířili na prodloužený víkend cetiletí - čekal nás pořádně nabitý víkend. Sešli se tu samí zajímaví hosté: Martin Uher - lékař z pražské záchranky, který si s námi povídal o každodenní službě všem potřebným; Ondra s Maruškou, kteří nám přiblížili, jak prožili mezinárodní výměnu mládeže - setkání mládeže z Německa, Španělska, Litvy a Čech, které proběhlo v létě v Hradci a částečně také na Vesmíru; a pan Koula s panem Miechem s melodramatem Popelka Nazaretská.

Nechyběly hry a soutěže, které nás donutily nejen k přemýšlení a fyzické zdatnosti, ale také ke spontánnosti ☺. Zábavný večer byl v režii skupinek, jehož mottem byla slova: záchranka, vzteklá kočka, výstřel a červená na semaforu. Součástí programu bylo povídání ve skupinkách na téma strach, rozhodování a smrt a ztvárnění věty o hojnosti formou koláží. Volné chvíle mezi programem jsme vyplnili různými způsoby pomoci týmákům - od uklízení, pečení perníčků, tvorby nástěnek a výzdoby, až po hrabání listí. A kdo zrovna nepomáhal, tak si povídal s ostatními, modlil se, adoroval, nebo zašel na procházku. Díky moc všem, kteří tento víkend připravili.

Podzimní prázdniny

O podzimních prázdninách jsem byla na Vesmíru. Seznámila jsem se s partou skvělých lidí, mohla jsem si zazpívat, pomodlit se, podívat se na hezká místa Orlických hor a dělat spoustu dalších činností. Úžasné je, že nás spojovalo to nejdůležitější - víra v Boha. Tématem celých prázdnin byly komunity a řády v křesťanství. Ráda bych se s vámi podělila o moje zážitky. Hned v neděli po příjezdu mě potěšilo milé přivítání s týmáky, se známými, ale i neznámými lidmi. Protože byla neděle, odpolední program byl odpočinkový. Někteří dali přednost sportovním hrám a jiní procházce po krásném okolí Vesmíru. Po večeři jsme hráli poznávací hru. Cílem bylo najít odpovědi na dané otázky a seznámit se s ostatními. Následovalo velice zajímavé povídání o spiritualitě.

V pondělí jsme se probudili do zataženého počasí, ale náladu nám to nezkažilo, protože jsme před sebou měli pestrý den. Dopoledne jsme byli na výletě. Mohli jsme si vybrat ze čtyř okruhů. Naše skupina se vydala k Šerliškému mlýnu. Cesta byla dlouhá, ale když se jde se skvělou partou, uteče to jako voda. Cestou zpět jsme se pomodlili růženec, udělali pár fotek, a pak hurá na oběd. A aby toho nebylo málo, o poledním klidu každá výletní skupinka začala nacvičovat scénku na večerní program. Po polední siestě mezi nás přišly Školské sestry svatého Františka. Připravily si pro nás prezentaci s fotkami, povídaly nám o svém životě a o náplni jejich povolání. Nakonec pro nás měly připravenou hru, u které jsme se všichni moc nasmáli. Myslím si, že si sestřičky zasloužily opravdu veliký potlesk. Odpolední program končil mší svatou v nedalekém kostele sv. Matouše. Po večeři byl opět čas na zkoušku našich scének. Z pěti slov utvořit nějaký příběh nebyla žádná sranda. Ale všichni to vzali zodpovědně a vymysleli vtipné scénky. Ke konci večera jsme shlédli jeden díl Exitu 316 na téma LÁSKA. Ve skupinkách jsme diskutovali o tom, jak bychom definovali slovo Láska a co je naše láska. Dověděla jsem se spoustu zajímavých názorů. Na toto téma by se dalo povídat dlouho. Ale protože bylo už hodně hodin, život na Vesmíru se pomalinku ukládal ke spánku.

Úterní ráno bylo podobné jako to pondělní, bylo zataženo a k tomu ještě přišlo. Takže dopolední program probíhal uvnitř. Mše svatá byla po snídani, opět v kostele sv. Matouše. Přijely mezi nás další řádové sestry tentokrát z komunity Blahoslavenství. Také nám povídaly o svém životě a o tom, co je jejich cílem. Kladli jsme jim různé otázky a ony nám ochotně odpovídaly. V úterý odpoledne náš pobyt na Vesmíru končil. Rozhodně nelituji toho, že jsem prázdniny prožila na tomto místě. Především bych chtěla poděkovat otci Tomášovi a všem týmákům, kteří s námi měli velkou trpělivost a dokázali vymyslet program pro velké množství lidí. Už se těším na další akci na Vesmíru.

Hrabání listí

Je listopad, podzim se blíží k svému vrcholu. V Orlických horách je mlha, sychravo. Takové je nejen ráno, ale vlastně celý den. Že by se člověku chtělo ven z vytopené budovy Diecézního centra života mládeže „Vesmír“, to se zrovna říci nedá. Přesto však tu podzimní sobotu je třeba udělat některé práce venku. Přihlásím se do skupinky na hrabání listí. Nevím co mne ještě čeká, ale hrabání listí se mi zdá dobré pro protáhnutí kostí na zdravém vzduchu.

Nafasuji hrábě a jdeme na to. Naše skupinka 10 má shrabat listí nejen kolem hřbitova, ale i na něm. Hned po prvních tazích hráběmi cítím, že listí tady nebylo shrabané asi delší dobu - odkrývám postupně několik jeho vrstev. Ale to mi vůbec nevadí. Když máme shrabáno kolem hřbitova, pomalu začínáme hrabat spadané listí i na vlastním hřbitově. Na tom by nebylo asi nic zvláštního, kdyby ten hřbitov nebyl trochu jiný než jsou ostatní hřbitovy. Na hřbitově je jen několik pomníků, prakticky všechny jsou rozpadlé, zničené, popadané, skoro na žádném z nich se nedají přečíst jména zemřelých, Podle nerovnosti půdy se dá tušit, že na hřbitově je více hrobů, než je současný počet pomníků, lépe řečeno jejich torz. Nejen mezi pomníky, ale i na některých hrobech shrabávám listí a přemýšlím, že vlastně lidé pohřbeni zde na hřbitově, tady v okolí žili, pracovali, ... radovali se i prožívali bolesti, chodili i oni asi na tento hřbitov a možná i shrabat listí.

A tak při tomto hrabání spadaného listí z vysokých stromů, které majestátně stojí jako „ochranka“ tohoto hřbitova, se modlím za ty a i k nim, kteří leží možná pod místem, kde právě stojím, nebo kde hrabu listí. Je to bolest v srdci vidět tyto opuštěné hroby, místa odpočinku celých rodin, jejichž potomci museli opustit tato místa a další generace je už neznají a tedy i nepamatují...

A nyní, možná po mnoha desítkách let od jejich smrti, tady s 10 mladými hrabeme listí, aby hřbitov nebyl zakrytý něčím napadaným, ale aby si oblékl svůj nový nedělní oděv (vždyť zítra je neděle, den Vzkříšení).

Když se druhý den, v neděli vracím z kostela a přecházím kolem hřbitova, mám dojem, že se jakoby leskne a ukazuje svoji novou tvář - vždyť napadané listí zmizelo (a čeká v kupkách za hřbitovní zdí jen na odvezení). Nedá mi to, abych ještě jednou nevstoupil na tuto „posvátnou půdu“ a prošel mezi spadlými, chátrajícími pomníky. Nyní už nevnímám tu skutečnost, že na celém hřbitově se podepsal zub času, ale to, že zde leží lidé, kteří zde žili, chodili i po místech, kde chodím já. Ale nyní žijí v jiném světě, na věčnosti.... A tak to shrabání listí nebylo pro mne jen „udělat pořádek, aby se neřeklo“, ale je pro mne konkrétní službou bližním, které jsem neznal, ale se kterými, aspoň doufám, se jednou setkám.

Festival skupin

MMRK ,Vavříneček,Víbuň, Andy & P.R.C. (sk), Stopdepress

Každý nese zodpovědnost za své skutky a u kapel to platí jakbysmet. Značně odvážného experimentu se nebála jilemnická kapela Vavříneček, když pozvala naši demoliční četvu VÍBŮH ke spolupráci na jejich Podzimním festivalu. Neboť jsme byli poctěni další milou aktivitou a to hudebním doprovodem nedělní mše svaté, víkend příprav se zúžil téměř na jeden den.

Nemálo obav s sebou nesl onen nedělní koncert v kulturním domě . Čas 16h:05m. Na pódium přichází neodolatelný mladík Pet'a Lukeš a naplněnému sálu lidí, kde mnozí stojí podél zdí a otírají na své svetry omítku, či si sedají na cokoliv vyššího než podlaha, oznamuje ledovým klidem, že se koncert ruší! Neskutečný zmatek zachvacuje všechno živé. Každý se tak těšil. Dětské oči pláčí, mužské hlasy nespokojeně bručí, povídání utichá. Ano, přesně tak to bylo. Samotné organizátory však taková reakce natolik zaskakuje, že povolují a koncert se rozjíždí. Víbuň a Vavříneček (V+V), neuvěřitelně objemné těleso se pouští na jeviště, na prkna, která znamenají svět a ten svět teď praská, z mezer mezi parketami se povznášá prach a nekončící davy zpěváků a hudebníků se sunou nahoru.

Jendovi do mikrofonu docházejí slova, ale V+V stále není kompletní. Naplnění podia se zpomaluje, jak už není kam šlápnout. Spojení dvou kapel nabírá gigantických rozměrů a sál se o polovinu vyprázdnil. Poslední členové nakonec obsazují svůj prostor a produkce začíná. Vytahují ze zadní kapsy zežmoulaný playlist a rozklepaná kolena už vůbec nevnímám. Ted' tu hodinu budeme společně stát a zpívat. Jedeme. Jednotliví dirigenti si střídáme místo vpředu a zde se mi krásně odpočívá od tlačení se mezi mikrofony. Konečně ze mě padá ten stres, ten tlak okamžiku. Sám tu rozhodně nejsem. Vidím před sebou hromadu, velkou hromadu mladých lidí, kteří jsou nadšení pro tenhle okamžik. Každý z nich na svém čtverečním centimetru stojí a naplno přemýšlí o notách a o tom, jak asi vypadá. Jo, to v hledišti člověk sedí a hlavou mu běhá kdeco: Kolik tady asi stojí pivo? No ten se teda mračí. Nějak mi táhne na nohy! Tu včerejší okurku bych si teď dal, proč jen jsem ji včera vyhodil?

Na pódiu je situace jiná: Co teď dělám? A teď? A teď? A co dělám teď? A teď tu stojím čelem přede všemi a smekám před tou hromadou odvahy svěřit mi další řadu těch „ted“ do rukou. Nepřemýšlím. Prostě to nějak jde samo. Všichni vědí, co mají dělat a tak není problém. To to jede. A pak zase odcházím za klukama. Pereme se o mikrofon, můžeme, protože pro málo místa jsme schováni za velkou reprobudou, holky se v romantické melodii chytají kolem ramen, v pánské společnosti tak činíme také, proč by ne a další „ted“ utíkají. Užíváme si tu pohodovou atmosféru a lidé tleskají. Nejspíš mají radost.

Piju, mám žízeň, Jenda vyměňuje klávesy za buben, Denča a Anička si rychle a snadno zvykají na demoliční aranžmá, Kiki představuje ve zvláštním stylu naši kapelu, Věrka smaží nové melodie, Martin smaží svá technokila, na Klárku a Verču nevidím, ale určitě se hrozně smějou, Kátu sice občas zahlédnu, ale pořád se mi schovává, Magda si užívá „Haleluja, sláva“, Honzík trhá struny na půjčené elektrice, Katka valí na flétnu ty naše Kissáky, Anežka oslňuje červenou kravatou a Vavříneček oslňuje oranžovými dresy. A tak večer pokračuje, až nakonec přichází závěrečný potlesk a my odcházíme z pódia.

Ví Bůh, jestli jsme publiku udělali radost, ví Bůh, koho to tu víc bavilo. Ví Bůh, že ho máme rádi, ví Bůh, že zjijeme rádi! Víbůh!

Fanda Žák,

jeden z dirigentů z litoměřické diecézní kapely Víbůh

Adventní duchovní obnova v arcibiskupském semináři

Bohoslovci s představenými pražského semináře už několik let zvou mladé muže na víkendové setkání do semináře. Mohlo by se nám zdát, že je to jakýsi „nábor“ do semináře, ale zdaleka to takhle nikdo nemyslí. Chceme se setkávat s lidmi, kteří jsou otevření pro Boha, kteří Mu chtějí dát ve svém životě místo. Jsou to lidi, se kterými se můžeme jednou setkat jako se svými farníky, a proto je pro nás tohle setkání důležité. Dalším důvodem, proč takováto setkání konat, je to, že v semináři máme možnost se denně ztížit, prožít chvíle plné Boží přítomnosti. A tohle chceme nabídnout i mladým mužům z venku. Prožít víkend v semináři je možností se setkat s bohoslovci a zajít na hlubiny svého nitra, prozkoumat a reflektovat svůj život.

Ve dnech od 28. do 30. listopadu 2008 jsme se mohli setkat se čtyřiceti osmi mladými muži, kteří naše pozvání do semináře na duchovní obnovu přijali. Z naší diecéze jich bylo dvacet dva. Mezi nimi bylo hodně kluků, kteří přijeli do semináře poprvé. Ale bylo i několik takových, kteří nás už znají.

Od pátečního večera měli možnost prožít chvíle s Kristem v Eucharistii, ve svátosti smíření, nebo v duchovních rozhovorech... Setkání nebylo zaměřeno jenom na duchovní sféru, ale byl prostor i na jiné přednáškové skupinky, podle zájmu. Hlavním tématem byl život sv. Pavla, jeho obrácení. Sobotní odpoledne se mše svatá v seminární kapli účastnil o. biskup Václav Malý, se kterým si mohli účastníci povídat. Nedělní mši svatou v seminární kapli sloužil o. kardinál Vlč.

Věřím, že setkání v semináři bylo pro mnohé účastníky povzbuzením v jejich životní cestě.

Filiř Foltán

Vikariátko 2008

Bylo nebylo... jednoho slunečného podzimního dne, v sobotu 4. 10. 2008, se naše pětičlenná skupinka vypravila na vikariátko do Borové u Poličky. Byly jsme plné očekávání, protože většina z nás jela na takové vikariátko poprvé. Tak se stalo, že jsme dojely do Borové, s menší pomocí místních dorazily i k té sokolovně, kde jsme si přečetly plakátek s informací, že vikariátko je v Orlovně v Oldříši. Nejprve jsme tomu nevěřily, ale pak nám došlo, že to asi bude pravda a vydaly se pěšky směr Oldříš, protože nám mezitím čtyřkolý pomocník odjel.

Orlovnu jsme našly už bez větších problémů a po menším dotazníku u vchodu jsme konečně vpadly do tepla mezi úžasnou a celkem početnou skupinu mladých křesťanů. Již předem jsme věděly, že program bude pestrý a o zábavu nebude nouze. O tom jsme se velmi brzy přesvědčily. Slovo na den nám řekl kaplan chrudimského vikariátu - P. Zdeněk Mach, o hudbu se postarala šikovná skupinka mladých z Litomyšle. Stále nám ale vrtalo hlavou, na co jsme u vchodu nafasovaly ty barevné lístečky. Červený, modrý, žlutý... ale co s nimi? Při vstupech moderátorů, Evči Bartošové a Petra Vícha, jsme se konečně dozvěděli, že na všechny ty lístečky napíšeme např. svůj mail, ICQ, či jiný kontakt. Tak jsme se do toho pustili a ve volných chvílích vyměňovali a vyměňovali ☺.

Zajímavým bodem programu byla i prezentace fotografií z WYD 2008 v Sydney. Mohli jsme shlédnout jak fotografie přímo ze Sydney, tak i fotografie rodinek, u kterých byli mladí věřící ubytováni. Zvláštní byla část, kdy jsme se dozvěděli pár zajímavostí o temnějším jídle. A co teprve, když nám vyprávěli, jak před sebou na talíři měli jídlo z mořských řas. Bylo to o to zajímavější, že i toto jídlo měli nafocené, takže jsme to měli i s obrazem ☺. Během prezentace samozřejmě zazněla i hymna WYD 2008 - Receive the power, která nás naladila na tu správnou vlnu. Těm, kteří přijeli a o svých zážitcích si s námi povídali, patří velký dík.

Na programu dále byla práce ve skupinkách. Byli jsme rozděleni do několika skupinek asi po 10 lidech. Každá skupinka dostala bodový seznam témat, nad kterými by se měla zamyslet. No, a pak už se ve většině skupinek rozjela tzv. kolečka, kdy každý řekl svůj názor na věc. Výsledkem této práce bylo nejen to, že jsme na podiu přednesli nejčastější nápady a myšlenky, které nás ve skupince napadly, ale i nezapomenutelné scénky, kdy jsme se pantomimou snažili vyjádřit např. lhostejnost, víru...

Po takto náročném dopoledni čekala všechny odměna. Jelikož větší na dopoledne ochutnávala napečené dobrotky, byl nejvyšší čas na pořádný oběd. Dík těm, kteří pro všechny uvařili plné hrnce výborného guláše. 10

Asi o půl třetí se rozběhl odpolední volnější program, z jehož nabídky si snad každý vybral podle toho, co ho baví. Kdo rád sportuje, šel na fotbálek, holky a kluci, kteří rádi tvoří a mají šikovné ruce, zakotvili na dílnách (zde se tvořilo z provázků, korálků, došlo i na batiku apod. Výsledné výtvary bych vám přála vidět). Dále jedna skupinka vyrazila na menší výlet do okolí Oldříše, v malé místnosti za sálem bylo možné vyzkoušet si origamy. No prostě a jednoduše, odpoledne uteklo až moc rychle 😊.

A nastal rychlý přesun na mši. Auta pendlovala mezi Borovou a Oldříší, aby odvezla všechny mladé do kostela sv. Kateřiny v Borové. A jelikož nám počasí stále přálo, pár odvážlivců šlo pěšky. Při mši nás hudebně doprovodila skupina z Mladočova, snad za všechny mohu říct, že zpívají a hrají moc pěkně. A při odchodu ze mše už jsme zase jedli, tentokrát byly připraveny výborné bagety, takže se po nich jen zaprášilo.

Tečkou za tímto úžasným, nezapomenutelným dnem bylo vystoupení skupiny Šatlava. Jejich repertoár, provedení a rytmus písní dovedl pořádně roztančit snad všechny mladé v Orlovně. Bylo to opravdu vydařené vikariátko a už se těšíme na další!

Lucie Švarcová

Podzimní prázdniny - VELESYDNEY

Na Vesmír jsem přijel kolem šesté hodiny odpoledne. Než jsem se stačil rozkoukat, tak jsem už seděl v krbovce na mši. Na konci mše nás bylo znatelně víc. Takže na večeri se připravily 4 stoly. K večeri byla pomazánka, která byla jako vždycky výborná. Po večeri jsem si šel vybalit. Janča, vrchní ubytovatelka, mě přidělila chatku č. 7. O půl hodiny později měl velevážený Kryštof scénku, jak se česká výprava seznamovala s cizími národy. Potom nám pustil velekrátký film ze setkání v Sydney. Po skončení velefilmu jsme se společně pomodlili a šli do hajan.

Ráno mě probudil líbezný zvuk kravského zvonu, s kterým pobíhala Martička od chatky k chatce. Pak následovala snídaně, kterou doprovázelo abnormálně krásné počasí. Sobotní ranní Tomášovo slovo na den znělo: „Radujte se v Pánu, opakujte radujte se“. Kolem desáté přifřel ve stříbrné Hondě Civic P. Tomáš Holub, který povídal o stylu života. Z toho povídání mi utkvěla v hlavě slova: „Nežijte od pařby k pařbě“. Pak jsme všichni zašli do kostela sv. Matouše na mši, kde byla pěkná klendra, ale naštěstí na Vesmíru na nás už čekal teplý oběd. V sobotním odpoledni nejdřív bylo promítání o Mezinárodní výměně mládeže, potom bylo promítání o Sydney, které měl na starost Kryštof. To už nás bylo kolem 110 a jídelna na večeri už byla plná. K večeru byly na programu scénky, které byly hodně povedené a ještě hra, která měla hlavní cenu čokoládu.

Po skončení hry jsme se co nejvíc oblékli a šli do kostela sv. Matouše na adoraci. Každá adorace v Matoušovi je kouzelná, sedíte si na kládě, v dírách na zdech jsou svíčky... jeden z mnoha důvodů, proč se vždycky těším na Vesmír. V sobotu se toho víc už nestalo, co by stálo za zmínku. Při nedělním vstávání jsem utrpěl malý šok, protože ten kravský zvon ode mě byl zhruba 6 metrů. Nasnídali jsme se, to už nás bylo kolem 140, a šli jsme dolů do Deštného na mši. Vrátili jsem se na Vesmír, naobědvali se, odpočinuli si a jeli domů.

David Špelda

Večer mladých 17.10.2008

Tenhle večer mladých se konal na faře na Novém Hradci Králové. Téma bylo „Válka“! A jako host byl pozván bývalý vojenský kaplan Mons. ThLic. Tomáš Holub, Th.D. Začátek byl v pět hodin před farou. Nejdříve jsme hráli seznamovačku (jako vždycky). Pak jsme se odebrali na roh ulice a rozdělili se do dvou skupin. Jedna měla červenou vlajku a druhá fialovou. Míla, hlavní organizátorka, si vybrala 4 z každé skupinky a řekla jim, že při náletu, který postihl naše město, byli zraněni. Jeden oslepl, druhý měl zlomenou nohu, třetí ruku a čtvrtý měl břicho rozpárané od střepiny. Všichni ostatní museli tyto raněné dovést do polní nemocnice, která ležela za mostkem přes silnici v novohradeckém lese. Jako další úkol bylo najít malé papírky s písmeny a složit z nich text. Bylo jich asi 50. V tom textu jsme se dozvěděli o tom, že se zranění vyléčili (i slepý).

 Další hra byla zajímavější. Museli jsme ukrást nepřátelskou vlajku, která ležela v kruhu v lese, nebo v křoví. Problém byl v tom, že mezi soupeřícími skupinkami byla cesta, která rozdělovala les na 2 části. Když se někdo dotkl nepřítele na nepřátelském území, tak se zmrazil a rozmrazit ho mohl pouze spoluhráč. Nakonec vyhrál fialový tým. Po téhle hře jsme si museli pospíšit, abychom stihli mši sv., kterou celebroidal páter Šlégr spolu s Mons. Holubem. Po mši jsme šli na faru. Mons. nás rozdělil do 3 skupin a řekl nám, abychom se zamysleli nad těmito tématy: Může křesťan zabít? Může křesťan dobrovolně vstoupit do armády? Může křesťan zabít křesťana? Diskutovali jsme asi tři čtvrtě hodiny. Pak z každé skupiny předstoupil mluvčí a prezentoval názor skupiny. Závěr byl asi takovýto: Křesťan si musí vybrat mezi menším a větším zlem, a to nejen v tomto případě, ale v celém životě. Menší zlo asi je, když člověk zabije člověka, který by zabíjel další a další lidi. Není-li jiná možnost, tak se musí zvolit tato.

Po téhle diskuzi jsme si šli prohlédnout noční Hradec z věže kostela. Byla to fakt nádhera. Pak jsme si ještě šli prohlédnout varhany. To už ale hodně kamarádů odcházelo. My vytrvalci jsme ještě dojedli zbytky od pohoštění a asi v půl jedenácté jsme to definitivně rozpustili.

Vašek Bláha

Večer mladých

Dne 28. 11. proběhlo setkání mladých, uspořádané na faře v Rychnově nad Kněžnou. I přes nevelkou účast na mši svaté, která setkání odstartovala, se fara zanedlouho zaplnila. Jelikož bylo venku chladno, všechny potěšil teplý čaj a příjemné teplo, které panovalo uvnitř. Když si všichni našli místo k sezení, stoly se začaly prohýbat pod samými dobrotami. Poté, co se všichni dosyta najedli, následovala písnička, a pak seznamovačka. Nejprve se všichni rozdělili podle barvy očí, a pak dostali za úkol získat nejzákladnější informace o lidech ve svých skupinkách. Poté, co se všichni seznámili, a přitom i dobře pobavili, následovala první hra. Hra to byla opravdu zajímavá. Spočívala v tom, že byly sestaveny šestičlenné skupinky, které měly za úkol vytvářet různá sousoší. Avšak vždy musel být na zemi nebo na stropě určitý počet nohou nebo rukou, ne víc ani méně. Opět následovala písnička, písničky ostatně zpestřovaly celý večer.

Když jsme si zazpívali, otázal se P. Stejskal, zdali si všichni přečetli příběh Josefa Egyptského, který si samozřejmě všichni přečíst měli. Zjistilo se, že si ho přečetla asi polovina přítomných. Když však P. Stejskal začal vyprávět, každému to bylo jedno. Téma bylo úzce spjato právě s příběhem Josefa Egyptského, na němž dával P. Stejskal příklad protikladů. V našem případě dobrých a špatných zpráv. Jen pro představu uvedu pár příkladů pro ty, kteří ten příběh znají: 1. Josef je Otcův oblíbenec: to je velmi dobré, 2. Jeho

bratři ho ale k smrti nenávidí: to je velmi špatné, 1. Otec mu daruje nádhernou suknicí: to je velmi dobré, 2. Jeho bratři ji ale roztrhají, namočí do oslí krve, prodají Josefa do otroctví a před otcem ho vydávají za mrtvého: to je velmi špatné. A právě na tomto příběhu se krásně ukázalo, že všechny dobré věci mohou mít i svou zápornou stránku.

Na závěr večera pro nás Johanka připravila zajímavou hru, která měla zdánlivě jednoduchá, ale na vysvětlování těžší pravidla, tudíž ji popíšu jen stroze. Spočívala v tom, že na zemi v předsíni byl kruh, ve kterém byla různě rozmístěna čísla. Ta byla napsána jak normálně arabskými a římskými číslicemi, tak početními příklady. Týmy byly vpouštěny dovnitř pokaždé na jednu minutu, aby si mohly prohlédnout čísla a rozmyslet si strategii. Když se všichni vystřídali, přišla řada na samotnou hru. Každý tým měl totiž v co nejkratším čase odklikat všechna čísla od 1 do 20. Čísla byla na zemi, tudíž se odklikávalo zašlápnutím nohou. Ovšem v kruhu mohla být vždy jen jedna noha. Pokud jste to nepochopili, nic si z toho nedělejte i většině přítomných to trvalo trochu déle. Ihned poté, co hra skončila, musel P. Stejskal odjet. Tímto byl večer zakončen. Všichni se přátelsky rozloučili, rozešli a rozjeli se do svých domovů. Určitě jsme však neodjeli s prázdnou, nýbrž se spoustou krásných vzpomínek. Doufám, že jste si z tohoto dopisu alespoň něco odnesli, ale **kdo to nezažil, ten to nepochopí.**

MADÍ LIDÉ JAKO PRIORITY

Část projevu guvernérky Kanady Michaëlle Jean u příležitosti recepce pořádané prezidentem republiky Václavem Klausem a jeho manželkou Livií Klausovou, 1. prosince 2008, Praha.

Během svého mandátu Generální Guvernérky Kanady jsem zvolila za svoji prioritu mladé lidi a nyní nevynechám jedinou příležitost k tomu, abych naslouchala jejich problémům, jejich řešením a jejich tužbám. V naší zemi a po celém světě se mladí lidé vehementně vyjadřují k nejožehavějším otázkám bytí našich národních společností a opakovaně mi zdůrazňují, že naší prvořadou povinností je solidarita. Přitom tito mladí lidé nedefinují solidaritu ve smyslu etnického původu či geografického místa, které obýváme, nýbrž ve vztahu k našim společným hodnotám.

Myslím tím hodnoty, které se diametrálně liší od myšlení v době komunismu, které jste Vy sám definoval minulý říjen v americkém Seattle jako „model radikálního odvržení svobody“. Právě letos, kdy jsme si připomněli 40. výročí sovětské invaze, je nanejvýš důležité, abychom dopřáli sluchu našim mladým lidem a konečně jim umožnili, aby se s námi otevřeně podělili o svoje vize světa. Během této státní návštěvy v České republice se zaměřím na mladé lidi, protože členové mé delegace i já sama jsme naprosto přesvědčeni, že jejich pohled přinese potřebnou novou dimenzi do našich společných úvah o tak závažné otázce, jakou je integrace v rychle se otevírajícím světě.

Mladí lidé, se kterými jsem se dosud setkala na svých cestách po Kanadě i v zahraničí, jednomyslně uznávají toleranci jako fundamentální hodnotu, kterou nepovažují—abych použila slov antropologa Clade Lévi-Strausse—za „pouhý kontemplativní postoj projevující shovívavost k naší minulosti a k naší přítomnosti“. Ve skutečnosti vidí toleranci „jako dynamický postoj, který zahrnuje předvídatelnost, porozumění a aktivní prosazování toho, jaký svět si přejí“.

Mladí lidé, kteří díky novým technologiím již nejsou spoutáni v čase ani prostoru, se svobodně a přirozeně pohybují v celosvětových sítích, které jsme před necelými 30 lety nemohli ani tušit, a hledají nové cesty k sociální harmonii. Rozhodně již vědí, že—jak se o literatuře vyjádřil Franz Kafka ve svém deníku—literatura je „útokem na hranice“. Je útokem na všechno, co usiluje omezit myšlení, udušit svobodný projev, přinutit nás k tomu, abychom se stáhli sami do sebe, stigmatizovat toho druhého...

Jsme si vědomi následků útlaku minulého století pro lidi České republiky, pro celou její generaci. Dnes je Kanada domovem asi 80 000 občanů českého původu, z nichž většina přišla do naší země ve své touze po svobodě po druhé světové válce a po událostech roku 1968. Tyto ženy a muži pomohli vybudovat dnešní Kanadu a vytvořili silná pouta mezi oběma našimi zeměmi.

Tato pouta spatřujeme i ve velmi úspěšných akademických studijních výměnách mezi našimi zeměmi... v této souvislosti nemohu samozřejmě pominout nutnost zdůraznit velký příslib do budoucnosti, který představuje Rámcová dohoda o mobilitě mládeže, kterou naše vlády podepsaly v roce 2006. Po její ratifikaci budou moci mladí lidé ve věku od 18 do 35 let obou zemí získávat pracovní zkušenosti v druhé smluvní zemi, což samo o sobě povede k otevření nových cest a příležitostí k výměně mezi námi...

V tomto nedokonalém světě, který touží po lepším, jsou naše dvě země živým důkazem toho, že součet našich solidarit je nekonečně větší než součet našich rozdílů. Ať žije a dále roste přátelství mezi Kanadou a Českou republikou a ať mladí lidé našich dvou zemí rozšiřují toto přátelství po nových a smělych cestách!

(redakčně zkráceno)

Padni, kam padni

• **Vzdělávání** •

Život sv. Pavla

Drazí bratři a sestry,

v poslední katechezi před prázdninami - před dvěma měsíci na počátku července - jsem začal novou sérii témat u příležitosti Roku sv. Pavla a uvažoval jsem o světě, v němž sv. Pavel žil. Rád bych se k tomu dnes vrátil a pokračoval v reflexi o Apoštolu národů tím, že předložím jeho krátký životopis. Příští středu budeme věnovat mimořádné události, k níž došlo na cestě do Damašku, obrácení sv. Pavla, základní obrat v jeho životě po setkání s Kristem, proto se dnes krátce zastavíme nad celým jeho životem. Životopisné údaje máme v listu Filemonovi, v němž o sobě říká, že je už „starý“ (Flm 9: presbytes) a ve Skutcích apoštolů, které ho ve chvíli kamenování Štěpána popisují jako „mladého“ (7, 58).

Oba údaje jsou jistě všeobecné, ale podle antického uvažování byl jako „mladý“ označován muž kolem třiceti let, zatímco „starý“ se říkalo o tom, kdo dosáhl šedesáti let. Datum narození Pavla závisí většinou na datování listu Filemonovi. Tradičně se klade jeho sepsání do doby římského věznění, do poloviny 60 let. Pavel by se tedy narodil v roce 8, a tudíž by měl více méně šedesát let, zatímco ve chvíli kamenování Štěpána by měl 30.

To by měla být správná chronologie. A oslavy Roku sv. Pavla, které konáme, se řídí touto chronologií. Byl zvolen rok 2008 s tím, že se za čas jeho narození považuje více méně rok 8.

Každopádně se narodil v Tarsu v Kilikii (srov. Sk 22, 3). Město bylo hlavním administrativním střediskem regionu a v roce 51 před Kristem tam byl prokonsulem Marcus Tullius Cicero, zatímco po deseti letech, v roce 41 se v Tarsu setkal Marcus Antonius s Kleopatrou. Jako žid z diaspory mluvil Pavel řecky, i když měl jméno latinského původu, ostatně pocházející z hebrejského originálu Saul (Saulos) a byl římským občanem (srov. Sk 22, 25-28). Pavel se tedy objevuje na hranici tří různých kultur - římské, řecké a hebrejské. Snad kvůli tomu byl pohotový k plodným universalistickým otevřením, k prostředkování mezi kulturami, k opravdové univerzálnosti. Naučil se také ruční práci, snad od otce. Bylo to řemeslo „výrobce stanů“ (srov. Sk 18, 3), což je nutno pravděpodobně chápat tak, že zpracovával hrubou kozí vlnu nebo vlákna lnu, aby z nich vyráběl rohože nebo stany (srov. Sk 20, 33-35). Ve věku asi 12-13 let, kdy se hebrejský chlapec stává „bar micva“ (syn příkázání), Pavel opustil Tarsus a přesídlil do Jeruzaléma, aby byl vychován u nohou rabína Gamaliela Staršího, vnuka velkého rabína Hillela, podle nejprísnějších norem farizejství a tím získal velkou horlivost pro Mojžíšovu Toru.

Na základě této hluboké pravověrnosti, které se naučil ve škole Hillela, v Jeruzalémě zahlédl v novém hnutí, které se odvolávalo na Ježíše z Nazaretu nebezpečí, hrozbu pro židovskou totožnost, pro opravdovou ortodoxii otců. To vysvětluje skutečnost, že hrdě „pronásledoval Boží církev“, jak třikrát připustí ve svých listech (1 Kor 15, 9; Gal 1, 13; Fil 3, 6). I když není snadné si konkrétně představit, v čem spočívalo toto pronásledování, jeho postoj byl projevem nesnášenlivosti. A sem je nutno umístit událost u Damašku, k níž se vrátíme v příští katechezi. Jisté je, že se od té chvíle, jeho život změnil a on se stal neúnavným apoštolem evangelia. Vždyť Pavel vešel do dějin více tím, co vykonal jako křesťan, ba apoštol, než jako farizej. Tradičně se dělí jeho apoštolská činnost na základě jeho tří misijních cest, k nimž se připojuje čtvrtá, jeho cesta do Říma jako vězně. O všech vypráví Lukáš ve Skutcích. Ohledně tří misijních cest je však třeba rozlišovat první od dvou následujících.

Zaprvné totiž (srov. Sk 13-14) neměl Pavel přímou odpovědnost, která byla naopak svěřena Barnabášovi z Kypru. Společně vyrazili z Antiochie po řece Oronte, posláni onou církví (srov. 13, 1-3 a potom se nalodili v přístavu Seleukii na syrském pobřeží, prošli napříč ostrovem Kypr od Salamis po Páfos, odtud dopluli k jižnímu pobřeží Anatolie, dnes Turecka a navštívili města Attalia, Perge v Panfilii, Antiochie v Pisidii, Ikonion, Lystru a Derbe, odkud se vrátili k východnímu bodu. Tak vznikla církev národů, církev pohanů. A mezitím, především v Jeruzalémě, se rozpoutala diskuse, až pokud jsou tito křesťané pocházející z pohanství zavázáni vstoupit také do života a zákona Izraele, zachovávat různé předpisy, jež oddělovaly Izrael od ostatního světa, aby měli opravdu účast na příslibech proroků a aby skutečně vstoupili do dědictví Izraele.

(pokračování příště)

Most. Rev. Dr. Bernard Moras

Na týdenní návštěvu České republiky přijel 16. 11. 2008 indický arcibiskup, který spravuje diecézi Bangalore ve státě Karnataka a je dlouholetým partnerem Diecézní charity Hradec Králové v projektu Adopce na dálku. Pro náš časopis jsme požádali o rozhovor:

1. Mohl byste nám říct něco o svém dětství a dospívání?

Narodil jsem se ve vesnici vzdálené asi 30 km od města Bangalore. Byla to velmi chudá vesnice. Moji rodiče měli 9 dětí a velmi se snažili, aby nám dali co nejlepší vzdělání. Já byl první, který byl poslán na střední školu a na univerzitu. Jsem pátý z devíti dětí. Namáhavá práce mých rodičů a to, že mi dali vzdělání, se pro ně stalo požehnáním. Jim vděčím za to, že jsem se stal knězem. Bůh mi také požehnal, abych se mohl sdílet se svým životem a s tím, co jsem dostal.

2. Co pro Vás znamenala možnost chodit do školy?

Chodit do školy bylo pro mě náročné, protože ve vesnici jsme měli jenom prvních 5 tříd. Byla to státní škola. Pro další vzdělání od 6. do 10. třídy jsem musel chodit do školy, která byla vzdálená 5 km, bylo to namáhavé. Dokonce jsem musel přebrodit řeku, ale tyto „denní procházky“ do školy a ze školy jsem měl velmi rád. Už v té době jsem viděl, že pro mnohé děti je velmi obtížné studovat. Měl jsem výhodu, že mě rodiče ve studiu velmi povzbuzovali. Přesto jsem musel pracovat doma, na poli, jak ráno tak i po tom, co jsem se vrátil ze školy. Ale díky povzbuzování rodičů jsem chodil do školy a mohl studovat. Co se týče mého studia, moji rodiče byli přísní v tom, že chtěli, abych sám chtěl studovat.

3. Kdy a co Vás motivovalo rozjet vzdělávací projekt ve Vaší zemi?

Zaprve jsem věděl ze své zkušenosti, jakou roli hraje v životě člověka vzdělání. Pokud by mi rodiče nedali vzdělání, nestal bych se knězem. V mé vesnici bylo hodně chudých dětí, které neměly možnost získat vzdělání. Takže když jsem byl v pozici, kterou mi dal Bůh a mohl jsem pomáhat chudým dětem, začal jsem přemýšlet o tom, jak jim pomoci. Tak, jak mě povzbuzovali rodiče, jsem si uvědomil, že když budu povzbuzovat druhé, budou mít možnost se vzdělávat a mít lepší život. Jsem plně přesvědčen, že jenom vzdělání může změnit sociální strukturu a posilovat lidi. Proto jsem začal tento program vzdělávání skrze sponzorství, abych pomohl chudým dětem.

4. Co přináší mladým Indům vzdělání?

Vzdělání přináší naději do života, otevírá dveře do budoucnosti. Mladí mohou pomýšlet na lepší budoucnost. Mohou mít lepší zaměstnání, prožívat větší důstojnost ve svém životě. Když jsou vzděláni, znají svá práva. Vzdělání také dává lepší postavení ve společnosti. Mladí jsou si vědomi toho, že vzdělání může opravdu změnit mnoho věcí.

5. Jaká je nyní politická situace v Indii a jaký má vliv na vzdělání?

Současná vláda se zavázala vzdělávat chudé. Přestože je to pomalý proces. Asi před 50-ti nebo 60-ti léty se vláda rozhodla, že vzdělání má být pro každého. Zatím jsme toho nedosáhli, protože naše populace je obrovská. Máme velmi mnoho problémů. V Indii je stále 40% dětí, které nechodí do školy. Znovu připomínám, že soukromé společnosti a vláda se snaží pro to udělat maximum. Přesto máme ekonomické problémy, nezaměstnanost. Díky těmto problémům situace není dobrá. Věřím a doufám, že v budoucnosti pomalu, ale jistě, každý v Indii bude mít možnost vzdělání a být vzdělán.

6. Jaké máte vize do budoucna?

Moje vize, co se týče vzdělání, je taková, že bych chtěl umožnit vzdělání každému. Dát lidem vědomí jejich lidských práv, abychom nebyli příliš pod vlivem omezené společnosti. Indie má problémy s kastovním systémem, problém s kmenovým zřízením. Tyto problémy lze překonat jenom tím, že budeme posilovat lidi a nabídneme jim vzdělání. Církev v Indii se zavázala, že bude pomáhat zvláště chudým lidem a lidem na okraji. V současné době si církev uvědomila, že dát vzdělání chudým lidem a lidem na okraji, je její nejdůležitější apoštolské poslání.

7. Co byste chtěl vzkázat české mládeži?

Vždycky říkám, že mladí jsou plní energie, jsou plní nadšení, mají spoustu darů. Mládež je budoucnost země, budoucnost společnosti. Proto vám říkám, nepohrbívejte své talenty do země. Talenty, které vám Bůh dává.

Zadruhé jim říkám, že je zbytečné obviňovat vládu, společnost, protože my jsme součástí této společnosti. Je lepší udělat maximum ve společnosti, ve které žijeme. Každý mladý člověk je důležitý, každý hlas je důležitý a každý člověk může udělat nějakou změnu. Já mohu udělat změnu a také ty můžeš udělat změnu. Proto se rozhodněme dělat tyto změny.

Děkujeme za rozhovor.

Kateřina Gužíková

Jsou Vánoce!

Naše tápající lidstvo
čeká na tebe,
betlémské Dítě,
jež přicházíš zjevit
Boží lásku.

Ty, Králi pokoje,
nás vybízíš právě dnes,
abychom se nebáli a svá srdce
otevřeli dokořán
k vyhlídkám naděje.
(Jan Pavel II.)

*Milí čtenáři, otevřít svá srdce dokořán—to je výzva
a někdy pořádná fuška.*

*Každopádně stojí zato se do toho pustit,
neboť Ten, který stojí za dveřmi
má pro vás připraven nejkrásnější vánoční dárek.
Nenechte Ho dlouho čekat!*

Radost ze setkání s betlémským Dítětem

přeje DCM

Vydává Diecézní centrum pro mládež, Velké náměstí 32,
500 03 Hradec Králové, tel. 495063421, e-mail: dcm@diecezechk.cz

Toto číslo připravili: Zdiška Černochová, Lída Horáčková
a Jakub Klimeš.

Cena jednoho výtisku je 10 Kč, roční předplatné 100 Kč.